

ΑΓΓΛΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

ROBERT BROOKE

Μενέλαος και Ἑλένη

I

Ζεστός, μέσα ἀπ' τῆς Τροίας τὰ ἐρείπια, χύθηκεν
Ὁ Μενέλαος στοῦ Πριάμου τὸ παλάτι μὲ τὸ σπαθί
Στὸ χέρι, νὰ γδικιωθεῖ τὸ μῖσος τὸ δεκάχρονο μιᾶς
Μοιχαλίδας καὶ τὴν τιμὴ ἑνὸς βασιληᾶ. Μεσ' σὲ καπνὸ,
Θάνατο κόκκινο, κραυγὲς καὶ δρασκελιῆς μετὰ
Πιὸ ἥσυχος, στάθηκε ἀντίκρου στὸν προθάλαμο, καὶ
Κραδαίνοντας ψηλὰ τὸ ξίφος δρομησε θορυβώντας
Στὸ σκιερὸ, ἀβρὸ δῶμα, ἀναμένος σὰν Θεός...

Σὲ θρόνον ὑψηλὸ καθόταν ἡ λευκὴ Ἑλένη, γαλήνια
Μοναχική. Δὲν τὴ ἀναπολοῦσε τόσο ὠραία
Γέροντας λίγο τὸ λαμὸ σὲ μιὰ καμπύλη, ἔτσι.
Καὶ ἀπόκαμε. Δίνει μιὰ πέρα στὸ σπαθί, κι ἀσπάζεται
Τὰ πόδια της, γονατιστός, ὁ τέλειος ἰπότης στὴν τέλεια
Βασίλισσα μπροστά...

II

Ἐδῶ ὁ Ποιητὴς σταμάτησε. Μὰ πῶς θὰ τοῦ φαινότανε
Τοῦ γυρισμοῦ ὁ δρόμος, τὰ τραβηγμένα χρόνια τὰ συζυγικά;
Δὲν σοῦ λέει πῶς ἡ λευκώλενη Ἑλένη γεννάει παιδί
Στὸ νόμιμο παιδί, στήνει καβγάδες, σκεβρώνει ἀπὸ τὴν ἀρετή.
Ὁ τολμηρὸς Μενέλαος πολλὰ φλυαρεῖ. Καταβροχθίζει ἑκατὸ
Τροῖες ἀνάμεσο μεσημεριανοῦ καὶ δείπνου. Ὁξύνεται ἡ
Χρυσὴ φωνή της καθὼς αὐτὸς κουφαίνεται. Γεράσανε
Κι οἱ δυὸ μαζί. Συχνὰ ρωτιέται αὐτὸς ποιὸς διάβολος
Τὸν ἔσπρωξε στὴν Τροία, τί ἤθελε νὰ φανεῖ ἐμπρὸς του
Κεῖνος ὁ ἄμοιρος ὁ Πάρις. Συχνοκλαίει κείνη μὲ πρῖσμένα
Μάτια καὶ θέληση ἐξουθενωμένη. Οἱ μαραμμένοι της
Γοφοὶ ἠλεκτρίζονται στοῦ Πάρι τ' ὄνομα φερμένο ἀπὸ τὴν
Μνήμη.

Ἔτσι γρουλλίζει ὁ Μενέλαος καὶ κλαίει ἡ Ἑλένη.

Ὁ Πάρις ὁμως, ἐκοιμήθηκε στοῦ Σκάμανδρου τὴν ὄχθη.

Μετάφραση Νίκου Σπάνια